

TWEE OREN

Kijkend naar het gezicht van je medemens, zie je onmiddellijk twee oren en maar één mond. Je weet ongetwijfeld waarom? Eenvoudigweg omdat we twee keer zoveel zouden luisteren naar de ander, in plaats van te spreken. Misschien een goede raadgeving om wat grootsprakerij aan banden te leggen. Luisteren... Het smeedt verbondenheid onder elkaar. Al luisterend creëer je de ruimte waarin de aandacht voor de ander voorop komt. Een ruimte waar we elkaar mogen leren kennen en herkennen, waar het 'samen' hechter wordt.

Pastoraal van het oor

Onze oren inspireerden mij bij het lezen van de biografie van frère Roger Schutz, de stichter van de oecumenische gemeenschap in Taizé. In 1945 komt hij met enkele broeders aan in het godvergeten dorpje Taizé, in de buurt van Cluny. Hij wil er een gemeenschap opbouwen waar jonge christenen mekaar ontmoeten, waar ze samen bidden en bezinnen. In die tijd echter was de oecumenische gedachte nog ver weg. Het werd door verschillende kerken, katholieken, protestanten, orthodoxen, anglicanen, vaak als een bedreiging gezien. Elke kerkgemeenschap bleef (en blijft soms) zo graag op haar strepen staan. Maar na 75 jaar heeft de worsteling van frère Roger – soms was het een hele strijd met kerkelijke overheden – toch vruchten voortgebracht voor de Christenen van vandaag. Die zijn te zien in de oecumenische gemeenschap van een honderdtal broeders, van duizenden jongeren die er jaarlijks komen. Een gemeenschap waar geleefd wordt vanuit het evangelie van Jezus Christus. Een ruimte waar ieder vanuit zijn eigenheid bouwt aan verbondenheid, het ene lichaam van Christus. Een belangrijk aandachtspunt van frère Roger hierbij is 'de pastoraal van het oor'. Elke avond, na het avondgebed, zijn er in de kerk broeders te vinden om te luisteren naar het verhaal van mensen. En verhalen met vreugden en zorgen zijn er in overvloed, als je weet dat de broeders tot vaak in de late avond blijven luisteren. Ja, iemand die echt naar je luistert geeft je nieuwe ademruimte. Je voelt je erkend en gekend in wie je bent. Er groeit waardering voor elkaar. Veel deugddoender is het dubbel zoveel te luisteren als te spreken.

Luisteren in tijden van corona

In deze tijden van afstand nemen van elkaar mogen we elkaar niet los laten! Gelukkig is er de digitale media om op verschillende manieren met elkaar verbonden te blijven. Ook via deze weg proberen we te luisteren naar elkaar. Alhoewel het vervelend kan zijn wanneer bij een gesprek iemand voortdurend op de smartphone tokkelt. Wellicht is dit toestel dan een statussymbool om te zeggen: 'Kijk eens hoe belangrijk ik ben.' Luisteren is van een andere orde. Luisteren laat je voelen: 'Kijk eens hoe belangrijk JIJ bent!' En al luisterend mogen we in deze dagen meer dan ooit duidelijk maken: 'Je gaat mij ter harte. We laten elkaar niet los.' En vandaag is er nood aan een luisterend oor. Zowel in de eerste lockdown als nu hebben mij verschillende mensen gecontacteerd met de eenvoudige vraag om een gesprek. Mensen die – ook al staan ze ver van de kerk – het telefoonnummer van de pastoor of de parochie vinden. Gelukkig maar. Het doet dan ook goed te zien dat mensen na hun verhaal opgelucht zijn. Ze hebben hun vragen kunnen stellen. Hoewel ik niet altijd pasklare antwoorden kan geven. Zich beluisterd voelen is heel vaak al een begin of een deel van het antwoord. Vreugden en zorgen, kwetsuren en onzekerheden in het leven hebben ze kunnen delen. En het is een verademing.

Open kerken

Daarom houden wij onze kerken op heel geregelde tijdstippen open. Heel vaak is er ook iemand aanwezig die een luisterend oor wil zijn. Waarom als kerk niet meer inzetten op een 'pastoraal van het oor'. Er zal een ruimte groeien waarbinnen mensen zich erkend en gekend voelen. Daartoe zijn wij toch als kerk geroepen, om elkaar – wie hij of zij ook is – in Jezus' naam nabij te zijn. Laten we elkaar al luisterend vast houden in deze dagen, en erna!

JOHAN LOONES (reageren johan.loones@skynet.be)